

Udvalgets Skjøn, forsaavidt det har foreslaaet, at der skulde svares fuld Skat paa Landet, saasnart man havde en Indtægt af 500 Rd., at der skulde svares fuld Skat i Kjøbstæderne, saasnart man kom til 600 Rd. og først fuld Skat i Kjøbenhavn, naar man kom til 900 Rd., thi vi troe, at Livet for de ganske smaa Indtægter virkelig efter de forskjellige Localiteter frembyde en forskjellig Skatteevne; men jeg skal ikke nægte, at vi have den Anstuelse, at saasnart vi komme til de mere rigelige Indtægter, have der ikke nogensomhelst Grund til at gjøre nogensomhelst Forskjel imellem de forskjellige Steder, eller til at beskaffe en Mand mere eller mindre, efter som han lever paa Landet, i en By eller i Kjøbenhavn. Derfor have vi sagt, at saasnart man naaer op til 900 Rd., saa skal der overalt kun beregnes af fulde Hundreder ligesom i Kjøbenhavn. Efter det Forslag, der foreligger fra Udvalgets Side, skal der derimod i Kjøbstæderne og paa Landet beregnes Skat af hvert 25 Rd. lige indtil de højeste Indtægter. Vi have endvidere sagt for at nærme Kjøbstæderne og Landet til hinanden, at naar Indtægten er mellem 9 og 600 Rd., saa skal paa begge Steder kun tages fulde Halvhundreder med, saa at der kun bliver tilbage Indtægterne paa Landet fra 5 til 600 Rd., af hvilke der skal kunne medregnes Fjerdedeels hundreder. — Der opnaaes ikke her ved fuldständig Lighed, men man nærmer sig dog meget betydelig dertil. Dernæst troe vi ogsaa, at det vistnok kan være ret practisk at udmaale Indtægterne i smaa Dele, saalænge de i deres Heelhed kun ere smaa, thi saa gjør allerede en mindre Sum en virkelig Forskjel; men saasnart man kommer op til de højere Indtægter, saa kan det ikke paa samme Maade fornuftigt skjønnes, om en Mand har en Snees Daler mere eller mindre. — Det ærede Mindretal i Udvalget udtalte nylig, at han af Hensyn til en Bemærkning, der faldt ved 2den Behandling, nu ved 3die Behandling i sit Forslag havde gennemført en stigende Scala lige op til 100,000 Rd. Indtægt, og nævnedes dette som Grund, hvorfor han var gaaet saavidt. Jeg maa tilstaae, at jeg troer, det er urigtigt, at det ærede Mindretal har taget denne Udtaleselse tilfølg. Som man vil see, har jeg heller

ingenlunde fulgt den, og jeg er mig bevidst, hvorfor jeg ikke har fulgt den, idet jeg kun er gaaet op til 10,000 Rd. Spørgsmaalet er ogsaa her et Skjøn; Spørgsmaalet er: Hvor er saa nogenlunde den rette Grændse for, hvad der bør kaldes den højeste Klasse af Indtægter i Landet? Det kan gjerne være, at dette Skjøn kan noget ombisputeres, men jeg skal dog til Støtte for det sige, at vistnok Ingen vil antage, at der her i Landet skulde leve flere end omtrent 4 å 500 Mennecker med en Indtægt af over 10,000 Rd. Saasnart jeg gaar højere op, møder der altsaa strax to Ting, der opfordrer til at standse, og det to Ting, der have en ikke aldeles ringe Betydning. Det Første er, at en fortsat Stigning dog ikke faaer nogen større practisk Betydning med Hensyn til Statskassen, og det Andet er, at man derved kommer ind paa det Dødsse, som der altid er forbundet med factisk at beskaffe Enkeltmand. Der er maaskee her i Landet ikke flere end een eller høist et Par Mænd, som have en Indtægt af over 100,000 Rd., og man kan altsaa ikke godt lade være at tænke paa, at Skatten netop rammer disse Enkelte. Det er ogsaa i Overensstemmelse med hele min Hovedbetragtning, naar jeg kun har indbeelt Indtægterne i visse større Klasser. — Det er netop et Skjøn over, hvor der virkelig indtræder, hvad man kan kalde en noget anden Livsstilling, hvad det Deconomiske angaaer; man maa ogsaa i saa Henseende nøies med et efter Erfaringen fornuftigt og billigt Skjøn. Vi Forslagsstillere have af samme Grund med Hensyn til Alt, hvad der ligger under 900 Rd., nøiedes med Udvalgets Skjøn. Der kan disputeres frem og tilbage om den Slags Ting, men man maa see at slutte sig til Alt, hvori der ligger nogen Nøiemelighed. — Forøvrigt ville de Herrer see, at hvad Formen angaaer, da har jeg valgt en Form, der passer, hvad enten man vil tage den ene eller den anden Procent; den passer ligegodt, hvad enten man bliver ved den Procent, der er bleven vedtagen ved anden Behandling, eller man tager den, der er bleven anbefalet af det ærede Medlem for Præsids Amt (Scavenius), eller man gaaer med den højterede Finantsminister. Jeg skal for mit Vedkommende gaae med Finantsministeren og med